

[Justitsministeren.]

sel i 30 dage og fængsel i 6 år. Der er således ikke i sig selv noget opsigtsvækkende i, at der efter den nye bestemmelse er udmålt straffe af den tidligere nævnte størrelse.

Til slut vil jeg blot erindre om, at der i forbindelse med gennemførelsen af bestemmelsen i straffelovens § 191 blev indsat en revisionsbestemmelse, hvorefter loven skal forelægges folketinget i den kommende folketingssamling. Der vil naturligvis i forbindelse hermed blive givet folketinget udførlige oplysninger om, hvorledes bestemmelsen har virket i praksis.

Adam Møller: Jeg vil gerne takke justitsministeren for svaret og navnlig takke for den oplysning, at ministeren har foranlediget, at rigsadvokaten kan appellere disse afgørelser til højesteret, således at vi kan få højesterets afgørelse med hensyn til straffesammen.

Jeg er naturligvis ganske enig med ministeren i, at man ikke nødvendigvis, fordi man anvender § 191, kommer til at gå over det hidtidige strafmaksimum 2 år, men jeg mener også, at vi kan se en meget tydelig forskel på domspraksis her i landet og f. eks. i Norge og Sverige i de domme, der også overgår danske statsborgere dér, og i de domme, dér her i landet afsiges for langt grovere forseelser, og som ligger under den strafferamme, der anvendes i de andre nordiske lande.

Jeg vil derfor gerne stille justitsministeren det tillægsspørgsmål, om ministeren ikke, hvad jeg har haft opfattelsen af, er enig med mig i, at det også var et formål med denne ændring af straffeloven, at vi skulle bringe os på linje med de nordiske lande. Vi havde i folketingets narkotikaudvalg en rejse til Sverige, og det er jo ingen hemmelighed, at man i Sverige så med nogen bekymring på de danske foranstaltninger af toldmæssig og efterforskningsmæssig karakter, som justitsministeren nævnte, men i og for sig også var bekymret, fordi man mente, at vi på grund af den praktiserede lavere straf her i landet virkede særlig tiltrækkende på netop professionelle internationale narkotikahandlere.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg tror ikke, det er muligt at sige noget bestemt

om, hvordan vor praksis i øjeblikket ligger, når et så betydeligt antal sager er appelleret til højesteret. Jeg vil også gerne sige, at det er muligt, der er en vis forskel mellem den måde, der er dømt på i vore sager, og den måde, der er dømt på i Norge og Sverige, men sige noget bestemt om det er i alt fald ikke gør ligt; dertil er sagerne, selv om de måske i det ydre kan se ens ud, alt for forskellige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Niels Jørgen Nielsen* til undervisningsministeren:

„I hvor stor udstrækning og under hvilke former mener ministeren det muligt at imødekomme de mange ansøgere om optagelse på kursus for højere forberedelseseksamen?“

Skriftlig begrundelse:

Interessen for højere forberedelseseksamen har vist sig så stor, at man visse steder har 2-3 gange så mange ansøgere, som man med det for indeværende år tildelte klasseantal har mulighed for at optage.

Usikkerheden med hensyn til, hvor de med det kommende skoleårs begyndelse nyoprettede klasser vil blive placeret, har bevirket, at de enkelte uddannelsessteder endnu ikke har kunnet give et stort antal af ansøgerne besked om, hvorvidt man kan imødekomme deres ansøgning, uanset at man både lokale- og lærermæssigt kan påtage sig en forøgelse af elevtallet.

Niels Jørgen Nielsen: Det er vist almindelig bekendt, at der i år er langt flere ansøgere om optagelse på kursus til højere forberedelseseksamen, end det nuværende klasseantal kan imødekomme. Det gælder også efter den planlagte forøgelse af l. klasserne. Visse steder er der to til tre gange så mange ansøgere, som man har l. klasser til.

Den store interesse for den nye vej til videreuddannelse må naturligvis hilses velkommen, men så meget mere betænkeligt er det med den eksisterende stærke begrænsning af HF-undervisningens deltagerantal. Begrænsningen giver specielt store vanskeligheder for rekrutteringen til læreruddannelsen i de egne af landet, der kun har en svag gymnasiedækning. I den forbindelse